

Arrest

nr. 82 003 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. LEMMENS, loco advocaat J. VANDEBROUCK, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Ma. B., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger van Ossetische origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. In 2003, u was toen nog minderjarig, werd u door uw vader naar Oostenrijk gestuurd om er asiel aan te vragen. Uw vader zou zijn zakenpartners geld schuldig zijn geweest en daarom dreigden zij ermee u te ontvoeren.

U vroeg eind augustus 2003 asiel aan in Oostenrijk. Uw asielaanvraag werd er definitief afgewezen in mei 2008. U bleef echter tot 2010 in Linz wonen.

In 2009 leerde u via het internet Me. B. (...) (OV X), van Georgische origine, kennen. Zij woonde op dat moment in Georgië.

In 2010 werd u twee maal opgesloten in een gesloten centrum met het oog op uw deportatie naar Georgië. Telkens ging u in hongerstaking, waarna u vrijgelaten werd. Begin augustus 2010 keerde u alsnog vrijwillig terug naar Georgië. Op 8 augustus trouwde u in Tbilisi op religieuze wijze met Me. B. (...). Eén à twee dagen na jullie huwelijk trokken jullie in bij de ouders van uw vrouw, die in het dorp Skra in de regio Gori woonden. Waarschijnlijk had uw echtgenote niet over haar huwelijksplannen en uw etnische achtergrond verteld. Toen ze te weten kwamen dat u van Ossetische afkomst was, wilden uw schoonouders dat jullie zouden scheiden. Vijf à zes dagen later ontstond er een ruzie tussen u en verschillende familieleden van uw echtgenote omdat jullie dit niet wilden. Hierbij werd u geslagen. U en uw vrouw vluchtten weg richting Tskhinvali, in Zuid-Ossetië, waar u nog familieleden had. Toen zij vernamen dat u gehuwd was met een Georgische, waren jullie ook bij hen niet meer welkom. Daarop vertrokken jullie eind augustus, begin september terug naar Tbilisi, waar jullie een appartement huurden. Niet lang na jullie aankomst werd u thuis bedreigd door twee mannen die geld van u eisten omdat uw vader, die in 2008 overleden was, hen nog geld schuldig was. Enkele dagen later vertrokken jullie (opnieuw) uit Georgië. Verstoken in een vrachtwagen reisden jullie naar Frankrijk, waar jullie op 22 september 2010 asiel aanvraagden. In december 2010 reisden jullie per trein door naar België, waar jullie asiel aanvraagden op 13 december 2010."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Ma. B., luidt als volgt:

"U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor de familie van uw echtgenote die niet akkoord ging met jullie huwelijk omwille van uw Ossetische afkomst, en uit vrees voor de schuldeisers van uw overleden vader. (CGVS d.d.30/11/2011, p.13, 18) Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat u uw terugkeer naar Georgië in augustus 2010 geenszins aannemelijk kan maken. Vooreerst legt u geen enkel document neer dat deze terugkeer kan aantonen. Nochtans beschikte u over officiële Georgische documenten die uw terugkeer mogelijk maakten en keerde u met het vliegtuig terug naar Georgië. (CGVS, p.10) Ook van jullie vermeende huwelijk in de Sioni-kerk in Tbilisi zou er volgens uw echtgenote een certificaat moeten zijn. Haar verklaring voor het niet voorleggen hiervan - zij zou niet weten waar dit document nu is (Bestaewa – CGVS, p.4) – overtuigt niet. Gelet op het voorgaande mag redelijkerwijze aangenomen worden dat u minstens een begin van bewijs kan aanbrengen van uw terugkeer naar Georgië. De onaannemelijkheid van uw vermeende terugkeer wordt verder onderbouwd door de vaststelling dat u niet weet met welke luchtvaartmaatschappij u terugkeerde, noch of het een al dan niet een Georgische maatschappij betrof. Gelet op uw verklaringen als zou u zelf de tickets geregeld hebben van op de internationale luchthaven van Wenen vertrokken zijn (CGVS, p.10-11), kan verwacht worden dat u dit zou weten, indien u werkelijk teruggekeerd was. Verder dient nog opgemerkt te worden dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat u in enkele uren tijd een officieel document kon bekomen van de Georgische ambassade waarmee u het land kon betreden terwijl u volgens uw eigen verklaringen geen enkel identiteitsdocument kon neerleggen, en dit zonder dat er bijkomende vragen werden gesteld. (CGVS, p.10) Daarnaast waren uw verklaringen over de duur van uw verblijf in Georgië in 2010 onaannemelijk vaag. Zo bleek u niet te kunnen zeggen op welk moment u Georgië opnieuw verliet. U stelde dat dit "eind september" was, maar kon hierover niet concreter zijn. (CGVS, p.11) Dit is hoogst opmerkelijk te noemen gelet op het feit dat u nog wel wist op welke datum (6 augustus 2010) u teruggekeerd zou zijn naar Georgië (DVZ, terugnameverzoek, rubriek 15) en gelet op het feit dat uw verblijf er zo kort was. Daarenboven kunnen uw verklaringen over de duur van uw verblijf ook niet als consistent beschouwd worden. Zo verklaarde u dat u "niet meer dan een maand" in Georgië verbleef. (CGVS, p.18) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen als zou u op 6 augustus 2010 aangekomen zijn en "eind september" opnieuw vertrokken zijn. Daarnaast kon u ook niet met zekerheid zeggen wanneer (augustus of september) jullie van Tskhinvali naar Tbilisi verhuisden. (CGVS, p.18) Tot slot kon uw echtgenote niet zeggen op welke datum u in Tbilisi aangevallen werd, en dit terwijl zij hierbij aanwezig was en dit het enige vervolgingsfeit was in Tbilisi. (Me. B. (...)) – CGVS, p.9)

Voorts dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen als zou u in 2010 nog twee maal in een gesloten centrum in Oostenrijk opgesloten zijn, waarbij u telkens na een hongerstaking terug vrijkwam, niet te rijmen vallen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Hierin stelt de afdeling van de Oostenrijkse asielinstantie die bevoegd is voor terug- en overnames in het kader van de Dublinreglementering, dat men in Oostenrijk niet meer op de hoogte was van uw verblijfplaats sinds mei 2008. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw niet met zekerheid kon zeggen in welk jaar u in het gesloten centrum zat (Me. B. (...) – CGVS, p.6), hetgeen hoogst opmerkelijk te noemen is, gelet op het feit dat dit niet lang voor uw terugkeer naar Georgië zou zijn geweest.

Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw vermeende terugkeer aangezien u uw detenties en het besef dat u niet langer in Oostenrijk kon blijven aanhaalde als reden van uw terugkeer (CGVS, p.8-9).

Daarenboven werd vastgesteld dat uw echtgenote haar verblijf in Oostenrijk verborgen trachtte te houden voor het Commissariaat-generaal.

Zij verklaarde in eerste instantie dat ze nooit in Oostenrijk had gewoond. (Me. B. (...) – CGVS, p.2) Pas nadat zij geconfronteerd werd met informatie afkomstig van de Franse autoriteiten, die het tegendeel bewijzen (zie administratief dossier), gaf zij toe in Oostenrijk te hebben gewoond.

Echter, op dat moment wilde zij hierover geen verdere verklaringen afleggen. Pas na herhaaldelijk aandringen stelde zij dat ze er als babysit werkte met een jaarlijks verlengbaar visum. (Me. B. (...) – CGVS, p.4-5)

Gevraagd waarom zij hierover had gelogen, kon zij geen afdoende antwoord geven. (Me. B. (...) – CGVS, p.6)

Ook u werd geconfronteerd met voormelde informatie over het verblijf van uw echtgenote in Oostenrijk. U stelde echter hiervan niet op de hoogte te zijn omdat u niet had gevraagd waar zij had gewoond voor jullie elkaar ontmoetten. (CGVS, p.13)

Deze verklaring wordt echter ondermijnd door de stelling van uw echtgenote als zouden jullie elkaar in Oostenrijk al twee jaar gekend hebben. (Me. B. (...) – CGVS, p.5)

Bovenstaande vaststellingen maken dat uw verklaringen betreffende uw illegale verblijf in Oostenrijk en uw vrijwillige terugkeer naar Georgië in 2010 geenszins als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in het gedrang, aangezien u zich hiervoor beroept op feiten die zich zouden hebben afgespeeld na uw vermeende terugkeer naar Georgië.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door onderstaande vaststellingen.

Wat betreft de vermeende problemen met de familie van uw vrouw, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen op een aantal punten niet geloofwaardig zijn.

Zo werd een inconsistentie vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw.

U verklaarde dat u, nadat u geslagen was door leden van uw schoonfamilie, naar een dokter ging in Tskhinvali na jullie aankomst daar. (CGVS, p.16) Uw echtgenote stelde dan weer dat u geen medische verzorging zocht na dit gevecht, ook al had u last van uw maag. (Me. B. (...) – CGVS, p.9)

Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat u het haar niet vertelde.

Echter, gelet op de aard van de feiten en de situatie waarin jullie zich bevonden (u en uw etnisch Georgische vrouw bij uw familie in Zuid-Ossetië) is het geenszins aannemelijk te noemen dat uw echtgenote hier niet van op de hoogte zou zijn.

Ook uw verklaringen omtrent jullie overhaaste vlucht van Skra naar Tskhinvali zijn niet geloofwaardig te noemen.

Ten eerste stelde u dat jullie met de bus tot Prisi reden, op ongeveer anderhalve kilometer van Tskhinvali. Daarna zouden jullie te voet de administratieve grens tussen Georgië en Zuid-Ossetië zijn overgestoken. (CGVS, p.16-17)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Prisi op het grondgebied van Zuid-Ossetië ligt. Indien u werkelijk in de directe omgeving van Prisi zou zijn uitgestapt, had u voordien al de administratieve grens gepasseerd moeten zijn, niet erna.

Bovendien is het geenszins geloofwaardig te noemen dat u de controlepost op de bewuste grens zonder enige controle van documenten kon oversteken.

Immers, sinds het conflict in augustus 2008 is de situatie in het grensgebied gespannen en is de toegang tot Zuid-Ossetië beperkt. Bovendien hebben Russische grenswachten de bewaking van de grenzen overgenomen. Dat in dit geval zelfs niemand iets gezegd zou hebben tegen u bij het oversteken van de grens aan een controlepost, is niet geloofwaardig te noemen.

Bovendien verklaarde uw echtgenote, in tegenstelling tot u, dat jullie wel gecontroleerd werden. (Me. B. (...) – CGVS, p.8)

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat zowel u als uw echtgenote inconsistente verklaringen aflegden voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betreffende jullie huwelijk.

U verklaarde tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u wettelijk gehuwd was; uw vrouw verklaarde toen dan weer dat jullie enkel religieus gehuwd waren. (DVZ – terugnameverzoek, rubriek 10-11)

Later verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat jullie religieus gehuwd waren, terwijl uw echtgenote toen zei dat het een wettelijk huwelijk betrof. (DVZ, respectievelijk 15/06/2011 en 09/06/2011, rubriek 15)

Pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal legden jullie gelijklopende verklaringen af of de aard van jullie huwelijk.

Geconfronteerd met de inconsistenties in jullie verklaringen, bleef u erbij dat u had gezegd dat jullie het huwelijk niet lieten registreren, en dat het waarschijnlijk een fout betrof, zoals bij uw geboortedatum (CGVS, p.21).

Deze verklaring kan geenszins volstaan.

Ten eerste werd de fout betreffende uw geboortedatum telkens gecorrigeerd. Bovendien tekenden jullie beiden telkens voor akkoord. Daarenboven is het weinig aannemelijk te noemen dat er zowel bij u als bij uw vrouw op precies hetzelfde punt een fout begaan werd.

Deze inconsistenties doen ernstige vragen rijzen bij de omstandigheden en het tijdstip van jullie huwelijk.

Hierbij dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat u geen begin van bewijs van uw huwelijk – religieus of officieel – hebt neergelegd, terwijl een dergelijk bewijs wel degelijk zou bestaan volgens uw echtgenote; en op de vaststelling van de onaannemelijkheid van uw verklaringen betreffende uw vermeende terugkeer naar Georgië enkele dagen voor het huwelijk.

Daarnaast maakt u evenmin de problemen die u zou hebben gekend omwille van de schulden die uw vader bij zijn zakenpartners had gehad, aannemelijk. Uw verklaringen aangaande deze problemen dienen als onaannemelijk vaag te worden beschouwd.

Ten eerste weet u niet met welke personen uw vader concreet problemen had.

U kon enkel zeggen dat het “zakenpartners” waren. Daarenboven wist u niet of uw vader hen effectief geld schuldig was. (CGVS, p.18)

Een dermate beperkte kennis van de kern van dit probleem is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar u omwille hiervan asiel aanvraag in Oostenrijk (CGVS, p.19) en de schuldeisers van uw vader blijkbaar in staat waren om u binnen enkele dagen na uw terugkeer uit Tskhinvali al te vinden in een grote stad als Tbilisi.

Bovendien zou u meerdere malen de gelegenheid hebben gehad om u hierover te informeren. Zo zou u tijdens uw verblijf in Oostenrijk nooit verdere informatie hebben gevraagd aan uw ouders, en dit terwijl zij op dat moment al gevlucht waren van Tbilisi naar Tskhinvali (CGVS, p.20). Bovendien hebt u ook nooit iemand anders gevraagd om uitleg over de problemen van uw vader, noch voor uw vermeende terugkeer naar Georgië, noch erna. Zelfs nadat u opnieuw bedreigd zou zijn, zou u dit niet hebben gedaan. (CGVS, p.20) Dat u op dat moment enkel dacht aan vluchten, kan niet volstaan als verklaring. Indien deze feiten zich werkelijk voorgedaan zouden hebben en indien u werkelijk zo weinig zou weten over concrete problemen van uw vader, is een dergelijke passieve houding geenszins aannemelijk te noemen.

Voorts is het ook weinig aannemelijk te noemen dat u al enkele dagen na uw terugkeer naar Tbilisi gevonden zou zijn door de schuldeisers van uw vader.

Immers, bij uw vermeende vertrek uit Oostenrijk zou u niet teruggekeerd zijn naar het adres waar u voor uw vertrek geregistreerd was en gewoond had. Zowel voor uw huwelijk als na uw terugkeer uit Tskhinvali zou u in een ander district hebben gewoond. U hebt zich evenmin laten registreren op een nieuw adres. (CGVS, p.4) Bovendien huurde u slechts een appartement in Tbilisi nadat u was teruggekeerd uit Tskhinvali. (CGVS, p.19)

Op de vraag hoe het mogelijk was dat zij u konden vinden, kon u geen duidelijk antwoord geven. U opperde enkel de mogelijkheid dat zij u misschien ergens gezien hadden. (CGVS, p.19) Deze verklaring is niet aannemelijk te noemen. Immers, in de periode augustus, september 2010 zou u al ongeveer zeven jaar niet meer in Tbilisi zijn geweest, en bovendien was u er als 16-jarige vertrokken. In dit geval is het hoogst onwaarschijnlijk dat men u zonder meer zou herkennen.

Ten slotte is het hoogst opmerkelijk te noemen dat de mannen die u aangevallen zouden hebben in uw appartement wel gezegd zouden hebben dat u geld moest betalen in plaats van uw vader, maar hierbij niet vermeld zouden hebben over hoeveel geld het ging. (CGVS, p.18, 20)

Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te

nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het enige door u neergelegde document, een uittreksel uit het geboorteregister van uw dochter Mar. B. (...), kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het bevat enkel gegevens betreffende haar identiteit en haar familiale band met uw vrouw.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Me. B., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit het dorp Skra, Georgië.

In 2004 of 2005 vertrok u naar Oostenrijk om er te werken als babysit.

In 2008 leerde u in Oostenrijk Ma. B. (...) (OV 6.739.592) kennen, een Georgisch staatsburger van Ossetische origine. Hij had in Oostenrijk asiel aangevraagd maar die aanvraag was afgewezen.

In juni 2010 keerde u terug naar Georgië. Niet veel later keerde ook Ma. B. (...) terug. Jullie trouwden in Tbilisi op 8 augustus 2010.

Na jullie huwelijk trokken jullie in bij uw ouders, die in het dorp Skra woonden. Toen uw ouders te weten kwamen dat uw man van Ossetische afkomst was, wilden ze dat jullie zouden scheiden. Enkele dagen later ontstond er een ruzie tussen familieleden van u en uw man, waarbij hij werd geslagen.

Jullie vluchtten weg richting Tskhinvali, in Zuid-Ossetië, waar uw man nog familieleden had. Toen zij vernamen dat hij gehuwd was met een Georgische, waren jullie ook bij hen niet meer welkom.

Daarop vertrokken jullie eind augustus, begin september terug naar Tbilisi, waar jullie een appartement huurden.

Niet lang na jullie aankomst werd uw man thuis bedreigd door twee mannen die geld van hem eisten omdat zijn vader, die in 2008 overleden was, hen nog geld schuldig was.

Enkele dagen later vertrokken jullie (opnieuw) uit Georgië. Verstoken in een vrachtwagen reisden jullie naar Frankrijk, waar jullie op 22 september 2010 asiel aanvroegen.

In december 2010 reisden jullie per trein door naar België, waar jullie asiel aanvroegen op 13 december 2010.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Me. B., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw partner, Ma. B. (...) beroept. (CGVS d.d.30/11/2011, p.7)

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door mij besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner luidt als volgt:

“U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor de familie van uw echtgenote die niet akkoord ging met jullie huwelijk omwille van uw Ossetische afkomst, en uit vrees voor de schuldeisers van uw overleden vader. (CGVS d.d.30/11/2011, p.13, 18) 1 Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat u uw terugkeer naar Georgië in augustus 2010 geenszins aannemelijk kan maken. Vooreerst legt u geen enkel document neer dat deze terugkeer kan aantonen. Nochtans beschikte u over officiële Georgische documenten die uw terugkeer mogelijk maakten en keerde u met het vliegtuig terug naar Georgië. (CGVS, p.10) Ook van jullie vermeende huwelijk in de Sioni-kerk in Tbilisi zou er volgens uw echtgenote een certificaat moeten zijn. Haar verklaring voor het niet voorleggen hiervan - zij zou niet weten waar dit document nu is (Me. B. (...) – CGVS, p.4) – overtuigt niet. Gelet op het voorgaande mag redelijkerwijze aangenomen worden dat u minstens een begin van bewijs kan aanbrengen van uw terugkeer naar Georgië.

De onaannemelijkheid van uw vermeende terugkeer wordt verder onderbouwd door de vaststelling dat u niet weet met welke luchtvaartmaatschappij u terugkeerde, noch of het een al dan niet een Georgische maatschappij betrof. Gelet op uw verklaringen als zou u zelf de tickets geregeld hebben van op de internationale luchthaven van Wenen vertrokken zijn (CGVS, p.10-11), kan verwacht worden dat u dit zou weten, indien u werkelijk teruggekeerd was. Verder dient nog opgemerkt te worden dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat u in enkele uren tijd een officieel document kon bekomen van de Georgische ambassade waarmee u het land kon betreden terwijl u volgens uw eigen verklaringen geen enkel identiteitsdocument kon neerleggen, en dit zonder dat er bijkomende vragen werden gesteld. (CGVS, p.10)

Daarnaast waren uw verklaringen over de duur van uw verblijf in Georgië in 2010 onaannemelijk vaag. Zo bleek u niet te kunnen zeggen op welk moment u Georgië opnieuw verliet. U stelde dat dit "eind september" was, maar kon hierover niet concreter zijn. (CGVS, p.11) Dit is hoogst opmerkelijk te noemen gelet op het feit dat u nog wel wist op welke datum (6 augustus 2010) u teruggekeerd zou zijn naar Georgië (DVZ, terugnameverzoek, rubriek 15) en gelet op het feit dat uw verblijf er zo kort was. Daarenboven kunnen uw verklaringen over de duur van uw verblijf ook niet als consistent beschouwd worden. Zo verklaarde u dat u "niet meer dan een maand" in Georgië verbleef. (CGVS, p.18) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen als zou u op 6 augustus 2010 aangekomen zijn en "eind september" opnieuw vertrokken zijn. Daarnaast kon u ook niet met zekerheid zeggen wanneer (augustus of september) jullie van Tskhinvali naar Tbilisi verhuisden. (CGVS, p.18) Tot slot kon uw echtgenote niet zeggen op welke datum u in Tbilisi aangevallen werd, en dit terwijl zij hierbij aanwezig was en dit het enige vervolgingsfeit was in Tbilisi. (Me. B. (...) – CGVS, p.9)

Voorts dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen als zou u in 2010 nog twee maal in een gesloten centrum in Oostenrijk opgesloten zijn, waarbij u telkens na een hongerstaking terug vrijkwam, niet te rijmen vallen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hierin stelt de afdeling van de Oostenrijkse asielinstantie die bevoegd is voor terug- en overnames in het kader van de Dublinreglementering, dat men in Oostenrijk niet meer op de hoogte was van uw verblijfplaats sinds mei 2008. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw niet met zekerheid kon zeggen in welk jaar u in het gesloten centrum zat (Me. B. (...) – CGVS, p.6), hetgeen hoogst opmerkelijk te noemen is, gelet op het feit dat dit niet lang voor uw terugkeer naar Georgië zou zijn geweest. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw vermeende terugkeer aangezien u uw detenties en het besef dat u niet langer in Oostenrijk kon blijven aanhaalde als reden van uw terugkeer (CGVS, p.8-9).

Daarenboven werd vastgesteld dat uw echtgenote haar verblijf in Oostenrijk verborgen trachtte te houden voor het Commissariaat-generaal. Zij verklaarde in eerste instantie dat ze nooit in Oostenrijk had gewoond. (Me. B. (...) – CGVS, p.2) Pas nadat zij geconfronteerd werd met informatie afkomstig van de Franse autoriteiten, die het tegendeel bewezen (zie administratief dossier), gaf zij toe in Oostenrijk te hebben gewoond. Echter, op dat moment wilde zij hierover geen verdere verklaringen afleggen. Pas na herhaaldelijk aandringen stelde zij dat ze er als babysit werkte met een jaarlijks verlengbaar visum. (Me. B. (...) – CGVS, p.4-5) Gevraagd waarom zij hierover had gelogen, kon zij geen afdoende antwoord geven. (Me. B. (...) – CGVS, p.6)

Ook u werd geconfronteerd met voormelde informatie over het verblijf van uw echtgenote in Oostenrijk. U stelde echter hiervan niet op de hoogte te zijn omdat u niet had gevraagd waar zij had gewoond voor jullie elkaar ontmoetten. (CGVS, p.13) Deze verklaring wordt echter ondermijnd door de stelling van uw echtgenote als zouden jullie elkaar in Oostenrijk al twee jaar gekend hebben. (Me. B. (...) – CGVS, p.5)

Bovenstaande vaststellingen maken dat uw verklaringen betreffende uw illegale verblijf in Oostenrijk en uw vrijwillige terugkeer naar Georgië in 2010 geenszins als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in het gedrang, aangezien u zich hiervoor beroept op feiten die zich zouden hebben afgespeeld na uw vermeende terugkeer naar Georgië. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door onderstaande vaststellingen.

Wat betreft de vermeende problemen met de familie van uw vrouw, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen op een aantal punten niet geloofwaardig zijn.

Zo werd een inconsistentie vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw. U verklaarde dat u, nadat u geslagen was door leden van uw schoonfamilie, naar een dokter ging in Tskhinvali na jullie aankomst daar. (CGVS, p.16) Uw echtgenote stelde dan weer dat u geen medische verzorging zocht na dit gevecht, ook al had u last van uw maag. (Me. B. (...) – CGVS, p.9) Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat u het haar niet vertelde. Echter, gelet op de aard van de feiten en de situatie waarin jullie zich bevonden (u en uw etnisch Georgische vrouw bij uw familie in Zuid-Ossetië) is het geenszins aannemelijk te noemen dat uw echtgenote hier niet van op de hoogte zou zijn.

Ook uw verklaringen omtrent jullie overhaaste vlucht van Skra naar Tskhinvali zijn niet geloofwaardig te noemen. Ten eerste stelde u dat jullie met de bus tot Prisi reden, op ongeveer anderhalve kilometer van Tskhinvali. Daarna zouden jullie te voet de administratieve grens tussen Georgië en Zuid-Ossetië zijn overgestoken. (CGVS, p.16-17) Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Prisi op het grondgebied van Zuid-Ossetië ligt. Indien u werkelijk in de directe omgeving van Prisi zou zijn uitgestapt, had u voordien al de administratieve grens gepasseerd moeten zijn, niet erna. Bovendien is het geenszins geloofwaardig te noemen dat u de controlepost op de bewuste grens zonder enige controle van documenten kon oversteken. Immers, sinds het conflict

in augustus 2008 is de situatie in het grensgebied gespannen en is de toegang tot Zuid-Ossetië beperkt. Bovendien hebben Russische grenswachten de bewaking van de grenzen overgenomen. Dat in dit geval zelfs niemand iets gezegd zou hebben tegen u bij het oversteken van de grens aan een controlepost, is niet geloofwaardig te noemen. Bovendien verklaarde uw echtgenote, in tegenstelling tot u, dat jullie wel gecontroleerd werden. (Me. B. (...) – CGVS, p.8)

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat zowel u als uw echtgenote inconsistente verklaringen aflegden voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betreffende jullie huwelijk. U verklaarde tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u wettelijk gehuwd was; uw vrouw verklaarde toen dan weer dat jullie enkel religieus gehuwd waren. (DVZ – terugnameverzoek, rubriek 10-11) Later verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat jullie religieus gehuwd waren, terwijl uw echtgenote toen zei dat het een wettelijk huwelijk betrof. (DVZ, respectievelijk 15/06/2011 en 09/06/2011, rubriek 15) Pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal legden jullie gelijklopende verklaringen af of de aard van jullie huwelijk. Geconfronteerd met de inconsistenties in jullie verklaringen, bleef u erbij dat u had gezegd dat jullie het huwelijk niet lieten registreren, en dat het waarschijnlijk een fout betrof, zoals bij uw geboortedatum (CGVS, p.21). Deze verklaring kan geenszins volstaan. Ten eerste werd de fout betreffende uw geboortedatum telkens gecorrigeerd. Bovendien tekenden jullie beiden telkens voor akkoord. Daarenboven is het weinig aannemelijk te noemen dat er zowel bij u als bij uw vrouw op precies hetzelfde punt een fout begaan werd. Deze inconsistenties doen ernstige vragen rijzen bij de omstandigheden en het tijdstip van jullie huwelijk. Hierbij dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat u geen begin van bewijs van uw huwelijk – religieus of officieel – hebt neergelegd, terwijl een dergelijk bewijs wel degelijk zou bestaan volgens uw echtgenote; en op de vaststelling van de onaannemelijkheid van uw verklaringen betreffende uw vermeende terugkeer naar Georgië enkele dagen voor het huwelijk.

Daarnaast maakt u evenmin de problemen die u zou hebben gekend omwille van de schulden die uw vader bij zijn zakenpartners had gehad, aannemelijk. Uw verklaringen aangaande deze problemen dienen als onaannemelijk vaag te worden beschouwd.

Ten eerste weet u niet met welke personen uw vader concreet problemen had. U kon enkel zeggen dat het “zakenpartners” waren. Daarenboven wist u niet of uw vader hen effectief geld schuldig was. (CGVS, p.18) Een dermate beperkte kennis van de kern van dit probleem is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar u omwille hiervan asiel aanvraag in Oostenrijk (CGVS, p.19) en de schuldeisers van uw vader blijkbaar in staat waren om u binnen enkele dagen na uw terugkeer uit Tskhinvali al te vinden in een grote stad als Tbilisi. Bovendien zou u meerdere malen de gelegenheid hebben gehad om u hierover te informeren. Zo zou u tijdens uw verblijf in Oostenrijk nooit verdere informatie hebben gevraagd aan uw ouders, en dit terwijl zij op dat moment al gevlucht waren van Tbilisi naar Tskhinvali (CGVS, p.20). Bovendien hebt u ook nooit iemand anders gevraagd om uitleg over de problemen van uw vader, noch voor uw vermeende terugkeer naar Georgië, noch erna. Zelfs nadat u opnieuw bedreigd zou zijn, zou u dit niet hebben gedaan. (CGVS, p.20) Dat u op dat moment enkel dacht aan vluchten, kan niet volstaan als verklaring. Indien deze feiten zich werkelijk voorgedaan zouden hebben en indien u werkelijk zo weinig zou weten over concrete problemen van uw vader, is een dergelijke passieve houding geenszins aannemelijk te noemen.

Voorts is het ook weinig aannemelijk te noemen dat u al enkele dagen na uw terugkeer naar Tbilisi gevonden zou zijn door de schuldeisers van uw vader. Immers, bij uw vermeende vertrek uit Oostenrijk zou u niet teruggekeerd zijn naar het adres waar u voor uw vertrek geregistreerd was en gewoond had. Zowel voor uw huwelijk als na uw terugkeer uit Tskhinvali zou u in een ander district hebben gewoond. U hebt zich evenmin laten registreren op een nieuw adres. (CGVS, p.4) Bovendien huurde u slechts een appartement in Tbilisi nadat u was teruggekeerd uit Tskhinvali. (CGVS, p.19) Op de vraag hoe het mogelijk was dat zij u konden vinden, kon u geen duidelijk antwoord geven. U opperde enkel de mogelijkheid dat zij u misschien ergens gezien hadden. (CGVS, p.19) Deze verklaring is niet aannemelijk te noemen. Immers, in de periode augustus, september 2010 zou u al ongeveer zeven jaar niet meer in Tbilisi zijn geweest, en bovendien was u er als 16-jarige vertrokken. In dit geval is het hoogst onwaarschijnlijk dat men u zonder meer zou herkennen.

Ten slotte is het hoogst opmerkelijk te noemen dat de mannen die u aangevallen zouden hebben in uw appartement wel gezegd zouden hebben dat u geld moest betalen in plaats van uw vader, maar hierbij niet vermeld zouden hebben over hoeveel geld het ging. (CGVS, p.18, 20)

Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het enige door u neergelegde document, een uittreksel uit het geboorteregister van uw dochter Mar. B. (...), kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het bevat enkel gegevens betreffende haar identiteit en haar familiale band met uw vrouw.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 8 februari 2012 (zie p. 2) aan dat ze geen documenten kunnen voorleggen door de talrijke verhuizingen; ze laten gelden dat ze *“vaak en plots hun hebben en houden hebben moeten achterlaten en dat het derhalve niet evident is om in dergelijke situatie al die documenten ter beschikking te houden”*.

Wat betreft hun verklaringen over het eerdere verblijf in Oostenrijk, stellen ze dat dit voor hen een *“traumatische ervaring (was) waarop zij niet graag terugblikken”*. Ze verklaren dat verzoeker niet meer precies weet wanneer hij in de betreffende gesloten centra gezeten heeft, gelet op zijn transfer naar verschillende (open en gesloten) opvangcentra, en dat hij (zie het verzoekschrift, p. 3) *“allesbehalve trots (is) op het feit dat hij een tijdlang als illegaal door Oostenrijk is moeten reizen, vrezend voor het onheil dat hem boven het hoofd zou hangen bij een terugkeer naar zijn thuisland”*.

Het achterhouden van informatie door verzoekster omtrent haar activiteit als babysit in Oostenrijk is volgens verzoekers *“op die manier te begrijpen”* en heeft, zo stellen ze, niets te maken met het willen misleiden van de Belgische asielinstanties, doch wel met ernstige privéproblemen waarmee zij geconfronteerd werd in Oostenrijk.

Aangaande de verklaringen in verband met hun status van al dan niet wettelijk gehuwden, wijzen verzoekers er op dat ze beiden de vraag hebben gekregen of ze wettelijk gehuwd waren en of ze religieus gehuwd waren, *“waarop zij beiden positief geantwoord hebben”*.

Ze wijzen er op dat ze echter (zie het verzoekschrift, p. 3) *“nooit de vraag (hebben) gekregen of zij religieus EN wettelijk gehuwd waren, vraag die zij in dat geval eveneens bevestigend hadden kunnen beantwoorden”*. Verzoekers zijn van mening dat het gaat om een misverstand dat te wijten is aan de verwarrende vraagstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken, *“wellicht versterkt door een niet perfecte vertaling van de verklaringen van verzoekers”*.

Dienaangaande voeren verzoekers ook aan dat het verhoor op het Commissariaat-generaal *“niet vlekkeloos verliep”* omdat de communicatie tussen de ambtenaar van het Commissariaat-generaal en de aanwezige tolk in het Engels gebeurde. Ze voeren aan dat het *“spreekt voor zich dat dit ten koste gaat van een waarheidsgetrouwe weergave van de feiten”*.

Met betrekking tot de problemen van de vader van verzoeker met zijn zakenpartners, verklaren verzoekers dat ze maar al te graag hierover nadere informatie zouden willen geven, maar dat ze eenvoudigweg niet op de hoogte zijn van wat er in het verleden is gebeurd. Ze leggen uit dat verzoeker destijds door zijn vader naar Oostenrijk werd gestuurd omdat zijn leven en dat van zijn zoon in gevaar was, maar dat verzoeker daar niet meer gegevens over had. Verzoekers voegen hier nog aan toe dat ze niet de gelegenheid hadden om dit verder uit te spitten op de enkele maanden tijd tussen hun terugkeer naar hun land en hun vlucht naar Frankrijk.

Verzoekers stellen dat ze niet alle nodige stavingsstukken kunnen voorleggen, maar dat ze geenszins de bedoeling hadden om informatie achter te houden, *“laat staan de Belgische asielinstanties te misleiden”*. Ze zijn van mening dat hen (zie het verzoekschrift, p. 4) *“hooguit nalatigheid (kan) worden aangewreven”* en ze hopen dit recht te kunnen zetten.

Verzoekers vragen om opnieuw gehoord te worden om de ontbrekende informatie te verschaffen en toe te lichten dat ze wel degelijk geconfronteerd zullen worden met een levensbedreigende vervolging bij terugkeer naar Georgië, dan wel Zuid-Ossetië.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te herzien en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Me. B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Ma. B., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december

1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekers voeren aan dat ze geen documenten kunnen voorleggen vanwege de talrijke verhuizingen, gezien ze *“vaak en plots hun hebben en houden hebben moeten achterlaten en dat het derhalve niet evident is om in dergelijke situatie al die documenten ter beschikking te houden”*.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker een niet-aflattende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak kan worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Wanneer er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker verklaarde over officiële Georgische documenten te beschikken die zijn terugkeer naar zijn land mogelijk maakte en tevens beweerde met het vliegtuig naar Georgië te zijn teruggekeerd (zie het gehoorverslag van verzoeker van 30 november 2011, p. 10). Ook van verzoekers voorgehouden huwelijk in de Sioni-kerk in Tbilisi zou er volgens verzoekster een certificaat zijn (zie het gehoorverslag verzoekster van 30 november 2011, p. 4).

De uitleg van verzoekers in hun verzoekschrift dat ze verschillende keren zijn moeten verhuizen, kan het gebrek aan bewijs dan ook niet verschonen, temeer daar het gaat om belangrijke officiële (reis)documenten, waarvan aangenomen kan worden dat deze niet zo maar worden achtergelaten bij een verhuis of verplaatsing.

Verzoekers laten in hun verzoekschrift verder de vaststelling onbesproken dat verzoeker niet weet met welke luchtvaartmaatschappij hij terugkeerde, noch of het een al dan niet een Georgische maatschappij betrof -terwijl hij zelf de tickets geregeld zou hebben van op de internationale luchthaven van Wenen-, alsook de vaststelling dat het onaannemelijk is dat verzoeker in enkele uren tijd een officieel document kon bekomen van de Georgische ambassade waarmee hij zijn land kon betreden terwijl hij volgens zijn eigen verklaringen geen enkel identiteitsdocument kon neerleggen en zonder dat er bijkomende vragen werden gesteld.

Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet kon zeggen op welk moment hij Georgië opnieuw verliet; hij stelde dat dit “eind september” was, maar kon hierover niet concreter zijn; de commissaris-generaal achtte dit opmerkelijk gelet op het feit dat verzoeker nog wel wist op welke datum -6 augustus 2010- hij teruggekeerd zou zijn naar Georgië en gelet op het feit dat zijn verblijf er zo kort was.

Verzoekers verklaringen over de duur van zijn verblijf werden tevens als niet consistent beschouwd; zo verklaarde verzoeker dat hij “niet meer dan een maand” in Georgië verbleef, terwijl hij ook verklaarde dat hij op 6 augustus 2010 aangekomen was en “eind september” opnieuw vertrokken was.

Verzoeker kon evenmin met zekerheid zeggen wanneer -augustus of september- ze van Tskhinvali naar Tbilisi verhuisden.

Verzoekster kon ten slotte niet zeggen op welke datum verzoeker in Tbilisi aangevallen werd, terwijl zij hierbij aanwezig was en dit het enige vervolgingsfeit was in Tbilisi.

Gelet op het gebrek aan bewijs en bovenstaande ongeloofwaardigheden -die verzoekers niet trachten te verklaren of weerleggen en die hun weerslag vinden in het administratief dossier-, heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekers hun terugkeer naar Georgië in augustus 2010 niet aannemelijk maken.

Wat betreft hun verklaringen over het eerdere verblijf in Oostenrijk, stellen verzoekers dat dit voor hen een *“traumatische ervaring (was) waarop zij niet graag terugblikken”* en dat verzoeker niet meer precies weet wanneer hij in de betreffende gesloten centra gezeten heeft, gelet op zijn transfer naar verschillende (open en gesloten) opvangcentra en gelet op het feit dat hij *“allesbehalve trots (is) op het feit dat hij een tijdlang als illegaal door Oostenrijk is moeten reizen, vrezend voor het onheil dat hem boven het hoofd zou hangen bij een terugkeer naar zijn thuisland”*.

De Raad ziet niet in hoe deze stellingen een verklaring kunnen zijn voor het feit dat verzoekers beweringen dat hij in 2010 tweemaal in een gesloten centrum in Oostenrijk is opgesloten, niet stroken met de informatie van het Commissariaat-generaal hieromtrent; volgens de afdeling van de Oostenrijkse asielinstantie bevoegd voor terug- en overnames in het kader van de Dublinreglementering is Oostenrijk immers niet meer op de hoogte van verzoekers verblijfplaats sinds 2008.

De beweringen van verzoekers dat het verblijf in Oostenrijk een traumatische ervaring was en dat hij *“allesbehalve trots (is) op het feit dat hij een tijdlang als illegaal door Oostenrijk is moeten reizen”* doen dan ook geen afbreuk aan de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat verzoekers verblijf in Oostenrijk sterk in vraag gesteld kan worden.

Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij wanneer die stelt dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoeker én verzoekster correct kunnen aangeven of verzoeker in 2010 al dan niet nog in een gesloten centrum in Oostenrijk heeft verbleven gezien verzoeker zelf zijn verblijf in een gesloten centrum en het besef dat hij niet langer in Oostenrijk kon blijven, aanhaalde als dé reden van zijn terugkeer naar Georgië en dit des te meer daar verzoeker verklaart dat dit verblijf in een gesloten centrum niet lang vóór zijn terugkeer naar Georgië zou zijn geweest.

Het achterhouden van informatie door verzoekster omtrent haar activiteit als kinderoppas in Oostenrijk, heeft volgens verzoekers niets te maken met de wil om de Belgische asielinstanties te misleiden, doch wel met ernstige privéproblemen waarmee zij geconfronteerd werd in Oostenrijk.

De Raad wijst er dienaangaande op dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent is aan het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt; de behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “privéproblemen” kunnen geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te geven.

Bovendien gaan verzoekers in hun verzoekschrift niet in op het feit dat ze elkaar tegenspreken aangaande verzoeksters verblijf in Oostenrijk; toen verzoeker geconfronteerd werd met verzoeksters verblijf in Oostenrijk, beweerde hij dat hij niet had gevraagd waar zij had gewoond vóór hun ontmoeting (zie het gehoorverslag verzoeker, p. 13), terwijl verzoekster van haar kant verklaarde dat ze elkaar in Oostenrijk wel degelijk al twee jaar gekend hebben (zie het gehoorverslag verzoekster, p. 5)

Dat verzoekster haar verblijf in Oostenrijk én het feit dat zij er als babyoppas met een jaarlijks verlengbaar visum zou hebben gewerkt, trachtte verborgen te houden voor de commissaris-generaal, alsook de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en verzoekster hieromtrent, keren zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Omwille van bovenstaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat de verklaringen van verzoekers aangaande het illegale verblijf van verzoeker in Oostenrijk en de vrijwillige terugkeer naar Georgië in 2010, geen geloofwaardigheid verdienen, wat ook de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging ernstig in het gedrang brengt, aangezien ze zich hiervoor beroepen op feiten die zich zouden hebben afgespeeld na de vermeende terugkeer naar Georgië.

Aangaande de verklaringen in verband met hun status van al dan niet wettelijk gehuwden, stellen verzoekers dat ze *“nooit de vraag (hebben) gekregen of zij religieus EN wettelijk gehuwd waren, vraag die zij in dat geval eveneens bevestigend hadden kunnen beantwoorden”*. Verzoekers zijn van mening dat het gaat om een misverstand dat te wijten is aan de verwarrende vraagstelling bij de Dienst

vreemdelingenzaken, “wellicht versterkt door een niet perfecte vertaling van de verklaringen van verzoekers”, aangezien het gehoor bij de commissariaat-generaal “niet vlekkeloos verliep” omdat de communicatie tussen de ambtenaar van het Commissariaat-generaal en de aanwezige tolk in het Engels gebeurde.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift beweren religieus én wettelijk gehuwd te zijn en dat ze dit vanwege de vraagstelling niet konden verduidelijken, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat hun huwelijk niet geregistreerd werd (zie het gehoorverslag, p. 21).

Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en dat hij eveneens heeft nagelaten aan het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal een eventuele vertaal- of taalfout op te werpen; het is dan ook niet ernstig om pas na confrontatie louter hypothetisch te stellen dat een misverstand is ontstaan door een verwarrende vraagstelling op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekers stellen dat het verhoor bij het Commissariaat-generaal “niet vlekkeloos verliep” omdat de communicatie tussen de ambtenaar en de aanwezige tolk in het Engels gebeurde, wijst de Raad er op dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS, nr. 114.257 van 6 januari 2003 en RvS, nr. 128.986 van 9 maart 2004).

Bedoeld verhoorverslag geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er zijn geen aanwijzingen dat er zich bepaalde tolk- of taalproblemen zouden hebben voorgedaan.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat deze aangehaalde inconsistenties betreffende hun huwelijk ernstige vragen doen rijzen omtrent de omstandigheden en het tijdstip van het huwelijk van verzoekers en dus hiermee samenhangend omtrent hun beweerde terugkeer naar Georgië enkele dagen vóór hun huwelijk, temeer gezien verzoekers tot op heden nalieten een begin van bewijs van hun huwelijk –religieus of officieel– voor te leggen, terwijl een dergelijk bewijs wel degelijk zou bestaan volgens verzoekster.

Met betrekking tot de problemen van de vader van verzoeker met zijn zakenpartners, verklaren verzoekers dat ze maar al te graag hierover nadere informatie zouden willen geven, maar dat ze eenvoudigweg niet op de hoogte zijn van wat er in het verleden is gebeurd en dat zij niet de gelegenheid hadden om dit verder uit te spitten op de enkele maanden tijd tussen hun terugkeer en hun vlucht naar Frankrijk.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen aangaande deze problemen inderdaad onaannemelijk vaag zijn.

Verzoeker blijkt niet te weten met welke personen zijn vader concreet problemen had; hij kon enkel zeggen dat het “zakenpartners” waren; daarenboven wist verzoeker niet of zijn vader hen effectief geld schuldig was.

De stelling van verzoekers dat ze niet op de hoogte zijn van wat er in het verleden is gebeurd, bevestigt slechts hun onwetendheid.

De Raad wijst er op dat verzoeker nochtans meerdere malen de gelegenheid heeft gehad om zich hierover te informeren, wat hij evenwel heeft nagelaten. Zo zou hij tijdens zijn verblijf in Oostenrijk nooit verdere informatie hebben gevraagd aan zijn ouders, terwijl ze op dat moment al gevlucht waren van Tbilisi naar Tskhinvali, en heeft verzoeker ook nooit iemand anders gevraagd om uitleg over de problemen van zijn vader, noch vóór verzoekers vermeende terugkeer naar Georgië, noch erna; zelfs nadat verzoeker opnieuw bedreigd zou zijn, heeft hij dit, volgens zijn verklaringen niet gedaan.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekers niet de gelegenheid hadden om dit verder uit te spitten op de enkele maanden tijd tussen hun terugkeer en hun vlucht naar Frankrijk, kan –gelet op bovenstaande motivering– hun onwetendheid dan ook niet verschonen.

Indien deze feiten zich werkelijk voorgedaan zouden hebben en indien verzoeker werkelijk zo weinig zou weten over concrete problemen van zijn vader, acht de Raad een dergelijke passieve houding niet aannemelijk.

Deze vaststellingen keren zich verder tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekers niet ingaan op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat hun verklaringen omtrent hun overhaaste vlucht van Skra naar Tskhinvali niet geloofwaardig zijn.

Hieromtrent stellen de bestreden beslissingen:

“Ten eerste stelde u dat jullie met de bus tot Prisi reden, op ongeveer anderhalve kilometer van Tskhinvali. Daarna zouden jullie te voet de administratieve grens tussen Georgië en Zuid-Ossetië zijn overgestoken. (CGVS, p.16-17) Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Prisi op het grondgebied van Zuid-Ossetië ligt. Indien u werkelijk in de directe omgeving van Prisi zou zijn uitgestapt, had u voordien al de administratieve grens gepasseerd moeten zijn, niet erna. Bovendien is het geenszins geloofwaardig te noemen dat u de controlepost op de bewuste grens zonder enige controle van documenten kon oversteken. Immers, sinds het conflict in augustus 2008 is de situatie in het grensgebied gespannen en is de toegang tot Zuid-Ossetië beperkt. Bovendien hebben Russische grenswachten de bewaking van de grenzen overgenomen. Dat in dit geval zelfs niemand iets gezegd zou hebben tegen u bij het oversteken van de grens aan een controlepost, is niet geloofwaardig te noemen. Bovendien verklaarde uw echtgenote, in tegenstelling tot u, dat jullie wel gecontroleerd werden. (Me. B. (...) – CGVS, p.8)."

De Raad neemt deze motivering over.

Verzoekers laten eveneens de motiveringen in de bestreden beslissingen onbesproken aangaande de inconsistentie vastgesteld tussen hun verklaringen omtrent de medische verzorging die verzoeker zocht na het gevecht, aangaande het feit dat verzoeker al enkele dagen na zijn terugkeer naar Tbilisi aangetroffen zou zijn door de schuldeisers van zijn vader, alsook aangaande het feit dat de aanvallers van verzoeker wel gezegd zouden hebben dat hij in plaats van zijn vader hen geld moest betalen, maar hierbij niet verteld zouden hebben over hoeveel geld het ging.

Ook deze onaannemelijkheden tasten de geloofwaardigheid van verzoekers aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Er is dus geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen "te herzien".

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE